

Burgerlijke ongehoorzaamheid en het Generaal pardon:

Het Generaal pardon kan worden omschreven als een legitieme list -in positieve zin- om illegale situaties achteraf te legaliseren. Dit middel wordt aangewend om de burgerlijke ongehoorzaamheid met terugwerkende kracht niet te sanctioneren.

In Nederland kent men dit fenomeen bijvoorbeeld in het Vreemdelingenrecht, waarbij in het recente verleden allochtonen die zich alhier ophielden maar hiervoor geen toestemming hadden, alsnog deze toestemming verkregen.

Ook in andere EU-landen is dit legitieme middel diverse keren aangewend. Ik denk hierbij aan Spanje, Italië, Frankrijk en Groot-Brittannië.

In de Republiek Turkije is deze wijze van regelgeving ook niet geheel onbekend.

Bevolkingsregister:

Bij het invoeren van het Bevolkingsregister in Turkije in 1934 werden de bewoners verplicht een achternaam aan te nemen, deze te laten registreren, melding te maken van geboortes en overlijden, alsmede hun adresgegevens/verblijfplaats op te geven.

Een daartoe door de bevolking gekozen persoon (Muhtar) dient dit in de registers bij te houden.

In de dorpen is de Muhtar tevens het Dorpshoofd. In de grote steden is dit de ambtenaar die aldus belast is met het zorgvuldig bijhouden van de persoonlijke gegevens van de personen binnen het kanton waar hij gekozen is. Dit is niet de ambtenaar die de huwelijken voltrekt.

In Nederland werd dit in 1811 (tijdens het bewind van Napoleon) ingesteld.

Deze structuur, die door Atatürk werd ingevoerd, deed een sterk beroep op de bereidheid van de bevolking om ook daadwerkelijk haar medewerking hieraan te verlenen.

Men was niet bekend met het aangeven van geboortes en overlijden. Het voltrekken van huwelijken was tot de stichting van de Republiek Turkije een taak van de Imam en was een puur religieuze aangelegenheid.

Deze religieuze wijze van huwelijksvoltrekking bestaat nog steeds. Wil men echter als zijnde gehuwd in de Burgerlijke Stand staan ingeschreven, dan zal dit huwelijk in ieder geval door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand moeten worden voltrokken.

Het opgeven van een familienaam:

De stichter van de Republiek Turkije had aanvankelijk de voornaam “Mustafa”. Op aanraden van zijn wiskundeleraar is “Kemal” hieraan toegevoegd. Hij nam als achternaam “Atatürk” (vader van alle Turken) aan.

Vóór de stichting van de Republiek Turkije werd een achternaam zeer zelden gevoerd. De voornaam was echter wel belangrijk.

Om duidelijkheid te creëren wie er werd bedoeld, werd de naam van de vader gebruikt. Bijvoorbeeld: de vader van Osman heet Ali, dus werd hij Osman Alioğlu genoemd. Het woord oğlu “zoon van” komt men dan ook in veel familienamen tegen.

Zo is het interessant om even stil te staan bij een aantal achternamen: Çiftçi “de Boer” , Kara-ahmetoğlu “de zoon van de donker getinte Ahmet”, Zorlu “de Moeilijke”, Kuzucuoğlu “de zoon van de lammetjesfokker”, enz.

Tevens verklaart dit waarom men in Turkije vaak nog steeds wel bekend is met de voornaam, maar niet met de familienaam. Dus indien over de heer Ali de Boer “Çiftçi” wordt gesproken, dan spreekt men meestal alleen over de heer Ali (Ali bey).

In die periode werd tevens de bestuurlijke organisatie die samenhangt met de Burgerlijke Stand ingevoerd. Hierdoor liep men bij het niet laten registreren van de persoonsgegevens het risico een geldboete te krijgen.

Het is een alom bekend gegeven dat het opleggen van boetes niet altijd het gewenste effect heeft, i.c. dat men zich houdt aan de regel om o.a. geboortes en overlijden aan te geven.

Deze (nieuwe) verplichting werd nog lange tijd vergeten.

Dit verklaart waarom gedurende dat tijdsgewricht -de tweede helft van de 20ste eeuw- regelmatig wetten werden uitgevaardigd waarbij de bevolking in de gelegenheid werd gesteld om alsnog de boekhouding van de Burgerlijke Stand in orde te brengen (wie is wanneer en waar geboren, danwel overleden?). Uiteraard onder de voorwaarde dat hier geen financiële sanctie op volgde.

Inmiddels heeft een ieder die in de Republiek Turkije woont, danwel de Turkse nationaliteit heeft, een identiteitsnummer, te vergelijken met het Burger Service Nummer.

Belastingwetgeving:

Een actueler voorbeeld zijn de verplichtingen die uit de Belastingwetgeving voortvloeien:

Vanaf 1980 is de Turkse Belastingwetgeving, doordat Turkije o.a. lid is geworden van de OECD, veranderd. Eén van de gevolgen hiervan is dat de informele economie meer aandacht kreeg, waardoor de formele economie meer in evenwicht geraakte.

Ook in dit kader valt te constateren dat de burgerlijke ongehoorzaamheid d.m.v. een Generaal pardon wordt bijgesteld. In mijn 2de Nieuwsbrief van 2011 heb ik onder punt 1 hiervan een voorbeeld gegeven.

Doet men alsnog vóór 31 mei 2011 aangifte, waarbij ongevraagd een bepaald percentage door de belastingplichtige wordt voldaan, dan zal over het belastingjaar 2009 geen onderzoek worden ingesteld en wordt de aangifte ongecontroleerd overgenomen. Het verlengingsbesluit is op 30 april 2011 in de Turkse Staatscourant onder nummer 2011/1713 gepubliceerd.

De laatste tijd heb ik met een aantal Turkse belastingplichtigen over dit onderwerp van gedachten gewisseld. Men vertelde mij uiterst enthousiast “een regeling” te hebben getroffen voor het jaar 2009.

Macro-economie:

Tenslotte een kort macro-economisch nieuwsbericht, zoals dit op 3 mei 2011 is gepubliceerd in de Turkse krant*. Hieruit blijkt o.a. dat uit een onderzoek aangaande de winst die uit de verkoop van onroerend goed is gegenereerd is komen vast te staan, dat een bedrag van 514.400.095,- TL niet was aangegeven. Daarom is een bedrag van 69.472.532,- TL aan boetes opgelegd.

Conclusie: De belastingmoraal van de belastingplichtige wordt aan twee kanten bewerkt.

*Bron: <http://ekonomi.haberturk.com/makro-ekonomi/haber/626829-vergiyi-kaciran-kacirana>

Brielle, 10 mei 2011

Advocatenkantoor Sepers

Postbus 62

3230 AB Brielle

Telnr. 0181-416177

Faxnr. 0181-413024

info@advocatenkantoorsepers.nl

www.advocatenkantoorsepers.nl